

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/129/2018
Identifikačné číslo spisu:	8115223114
Dátum vydania rozhodnutia:	16.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8115223114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa S. J.J., narodeného XX. S. XXXX, bývajúceho u matky a zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov, so sídlom v Prešove, Slovenská 87, dieťa matky X.. E. J., bývajúcej v N. XXX, zastúpenej JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Slovenská 69, a otca X.. K. J., bývajúceho v N., Č. XX, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27 P 358/2015, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. marca 2018 sp. zn. 22 CoP 15/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 27. júna 2017 č. k. 27 P 358/2015 - 297 I. rozviedol manželstvo účastníkov X.. K. J., narodeného XX. O. XXXX a X.. E. J., rodenej Ď., narodenej X. S. XXXX, uzavreté 2. októbra 2010, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu mesta Michalovce, zväzok 34, ročník 2010, strana 116 pod poradovým číslom 167, II. zveril maloletého S. do osobnej starostlivosti matky, ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok, III. otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého S. sumou 250,- eur mesačne splatnou vždy do 15-ého dňa tohto ktorého mesiaca vopred k rukám matky počnúc právoplatnosťou rozsudku opakovane do budúcnosti, IV. upravil styk otca s maloletým tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým počas bežného roka každý páry vikend v roku od piatka od 17,00 hod. do nedele do 19,00 hod., počas vianočných sviatkov a zimných prázdnin každý rok od 30.12. tohto ktorého roka od 9,00 hod. do 7.1. nasledujúceho roka do 18,00 hod., počas letných prázdnin každý rok od 15.7. od 9,00 hod. do 31.7. do 18,00 hod. a od 15.8. od 9,00 hod. do 31.8. do 18,00 hod., počas veľkonočných sviatkov každý rok od Veľkonočnej nedele od 16,00 hod. do utorka po Veľkonočnom pondelku do 18,00 hod., počas jarných prázdnin každý páry rok od piatka pred jarnými prázdninami od 18,00 hod. do utorka do 18,00 hod. a každý nepáry rok od stredy od 9,00 hod. do nedele po jarných prázdninách do 18,00 hod. s tým, že otec je povinný maloletého prevziať v

mieste bydliska matky v určený deň a čas a v mieste bydliska matky v určený deň a čas ho matke riadne odovzdať, matka je povinná maloletého na styk s otcom riadne pripraviť, V. žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne posúdil podľa § 24 ods. 3, 4, § 36 ods. 1, § 62, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine a pri rozhodovaní prihliadol na to, že maloletý už bol zverený do osobnej starostlivosti matky a v tejto starostlivosti neboli zistené žiadne vážne nedostatky. Vychádzal zo záverov znaleckého posudku, v ktorom znalkyňa konštatovala, že väzba maloletého na matku je bazálna a prioritná a väzba k otcovi má sekundárny charakter, avšak vo veku v ktorom sa maloletý nachádza, sa chlapci výraznejšie citovo prikláňajú k mužskej autorite a budujú si rovnocennú väzbu aj k otcovi. O zastupovaní dieťaťa a správe jeho majetku rozhodol tak, že toto právo priznal matke, pretože nezistil dôvody, ktoré by tomu bránili. Súd prvej inštancie uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 250,- eur mesačne, ktoré odzrkadľuje životnú úroveň oboch rodičov. Keďže medzi rodičmi nedošlo k dohode o styku s maloletým dieťaťom, súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletým, pri úprave ktorého prihliadol na záujmy maloletého, psychický stav maloletého, model postupného zvyšovania intenzity vzájomných stretnutí dieťaťa s otcom. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len C.m.p.).

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie matky rozsudkom z 22. marca 2018 sp. zn. 22 CoP 15/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia vyživovacej povinnosti zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 350,- eur mesačne k rukám matky, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred počnúc právoplatnosťou rozsudku do budúcnosti a uložil mu povinnosť prispievať na tvorbu úspor maloletého sumou 300,- eur mesačne popri bežnom výživnom na osobný účet maloletého s tým, že na nakladanie s finančnými prostriedkami na účte maloletého je potrebný súhlas súdu, v časti úpravy styku otca s maloletým zmenil tak, že otec má právo sa s maloletým S. stykať: a/ počas bežného roka každý párny víkend v roku od piatka od 18,00 hod. do nedele do 18,00 hod., b/ počas vianočných sviatkov a zimných prázdnin každý rok od 30. decembra od 9,00 hod. do 7. januára nasledujúceho roka do 18,00 hod., c/ počas letných prázdnin každý párny rok od 15. júla od 9,00 hod. do 31. júla do 18,00 hod. a od 15. augusta od 9,00 hod. do 31. augusta do 18,00 hod., každý nepárny rok od 1. júla od 9,00 hod. do 14. júla do 18,00 hod. a od 1. augusta od 9,00 hod. do 14. augusta do 18,00 hod., d/ počas veľkonočných sviatkov každý rok od Veľkonočnej nedele od 18,00 hod. do utorka po Veľkonočnom pondelku do 18,00 hod., e/ počas jarých prázdnin každý párny rok od piatka pred jarými prázdninami od 18,00 hod. do utorka do 18,00 hod. a každý nepárny rok od stredu od 9,00 hod. do nedele po jarých prázdninách do 18,00 hod. s tým, že miestom prevzatia a odovzdania dieťaťa je bydlisko matky a matka je povinná dieťa na styk riadne pripraviť a odovzdať. Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V časti určenia výživného a tvorby úspor konštatoval, že došlo k zmene pomerov na strane otca, ktorého príjem výrazne vzrástol oproti poslednej úprave a jeho čistý mesačný príjem je vo výške 3 600,- eur. V časti úpravy styku otca s maloletým čiastočne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, keď dospel k záveru, že táto úprava je v súlade so záujmom maloletého.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti úpravy styku podala matka maloletého dovolanie s tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa názoru dovolateľky súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nezisťoval názor maloletého, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že maloletý sa pred kolíznym opatrovníkom vyjadril, že nechce byť bez mamy počas prázdnin dva týždne a preto považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľne pre nedostatok dôvodov. Z uvedených dôvodov matka navrhla rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

4. Otec vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a preto navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Kolízny opatrovník sa k podanému dovolaniu matky nevyjadril.

6. Od 1. júla 2016 sa konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých riadia ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku (C.m.p.). Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 C.m.p.). To platí i pre konanie o dovolaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

13. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Matka prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ C.s.p.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť, resp. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18.1. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho

súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že rodičovi, ktorý s dieťaťom trvale nežije, musí byť umožnený pravidelný a čo najširší kontakt, pretože je to práve množstvo času, počas ktorého možno realizovať aj neverbálne výchovné pôsobenie rodiča, tzv. výchovu prítomnosti či príkladom, ktorá je tou najúčinnějšíou výchovnou metódou, pričom je nutné mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič - dieťa je v dôsledku odcudzenia v neskoršej dobe iba ťažko napravitelná. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolaťelky.

19. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré matka v dovolaní tiež naznačuje, nie je porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 C.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 C.s.p. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

21. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dovolanie matky podľa ustanovení § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.